

**TO SE
VŠAĎ**

SÉRIE
WAYLON
UNIVERSITY

ILSA MADDEN-MILLS

Autorka bestselleru *To si zkus*

TO SE VSAĎ

Copyright © 2018 by Ilsa Madden-Mills

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Cover photo © Wander Aguiar, 2025

Cover design © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5638-4 (pdf)

ILSA MADDEN-MILLS

TO SE VSAĎ

přeložila Zdenka Lišková

*Tato kniha je pro všechny cool a chytré
holky na světě, a to především pro
ty, které milují žhavé fotbalisty,
vzrušující historické romány, muže
v sexy košilích, Stmívání, Pravou
krev, Buffy, přemožitelku upírů
a samozřejmě, to je bez debat,
třešňově červenou rtěnku a lízátko.*

PLAYLIST

- „Iris“, Goo Goo Dolls
- „Better Now“, Post Malone
- „Wonderwall“, Oasis
- „Truly Madly Deeply“, Savage Garden
- „Perfect“, Ed Sheeran
- „Not Afraid“, Eminem
- „I Want It That Way“, Backstreet Boys
- „Just Give Me a Reason“, Pink
- „Jessie’s Girl“, Rick Springfield
- „Watch Me (Whip / Nae Nae)“, Silentó
- „Something I Can Never Have“, Nine Inch Nails
- „Treat You Better“, Shawn Mendes
- „Leave Your Lover“, Sam Smith
- „Hard to Handle“, The Black Crowes
- „You Belong With Me“, Taylor Swift
- „If I Was Your Girlfriend“, Prince
- „U Got It Bad“, Usher

KAPITOLA 1

PRVÁK

PENELOPE

Dveře mojí ložnice se rozrazí, já se chytím za hrud' a v prstech sevřu živůtek safírově modrých šatů. S ležérně povolenou vázankou se přede mnou nezjeví nikdo jiný než sám ďábel, lord Ryker Voss, vévoda z Waylonu. Myslí si, že je tím nejlepším, co lidstvo potkalo od vynálezu lívanců a buchet. Možná je. Ale stejně ho nenávidím.

„Jsem zde, abych se vás zmocnil, lady Penelopo.“

„Ne,“ zděšeně zalapám po dechu. Ale on nejspíš ví, že to nemyslím vážně.

„Já vím, že to nemyslíte vážně.“ Drze se na mě usměje, svlékne si tmavý kabát a hodí ho na zem. Následuje jeho bílá plátěná košile, jejíž knoflíčky se rozletí po místnosti. Moje doširoka otevřené oči se zastaví na vyrýsovaných svalech jeho břicha a zabloudí k výraznému věčku, které vede k...

Páni.

Jeho mužství už trčí z kalhot a je tvrdé a dlouhé a... působivé.

Vejde se tam vůbec?

„Jsem ještě panna,“ protestuju a prchám za postel s nebesy, přestože si představuju, jak mi roztáhne nohy na sametovém

přehozu a jeho jazyk mi horce obkrouží jednu a pak i druhou –

Popadne mě za paži. „Představujete si, jak s vámi ulehnu, lady Penelopo?“

Zachvěju se a bezděky se mu poddám. „Ano.“

„Dobře.“ Pohladí mě dlaní po živůtku a zatáhne za jeho látku, která se roztrhne a odhalí moje smyslná ňadra. V jeho bleděmodrých očích se zatřpytí touha. Srazí mě na postel, vyhrne mi šaty a jeho prsty se propletou vrstvami mého spodního prádla. Otře se o mě svou impozantní délkou a já zasténám a sevřu mu ramena...

„Hej! *Garçon!* Můžeme si objednat?“ ozve se odněkud z restaurace hluboký mužský hlas. Trhnu sebou, protože přerušil tok mých představ, a než se vzpamatuju, málem spadnu ze stoličky. V obličejí jsem sytě rudá. S důrazným bouchnutím zaklapnu svůj zápisník a zastrčím ho pod notebook na baru, aby nebyl tak nápadný.

Sice mám přestávku, ale vstanu, abych se podívala, kdo potřebuje pomoc, a zasténám, když si všimnu, že na mě mávají od fotbalového stolu.

Pochopitelně to musí být *on*.

Dlouze vydechnu, a než se zadívám na prokletého Rykera Vosse, středobod vesmíru a pana Nejúžasnějšího quarterbacka Waylonovy univerzity, přelítnu pohledem po ostatních hráčích a partě jejich fanynek.

Přísahám, že cítím testosteron až sem.

A když pomyslím, že jsem si představovala, jak se mě zmocňuje...

Fuj. Ušklíbnu se. Ryker je takový blbec. Všichni vědí, že se u něj v pokoji střídá jedna za druhou, a přesto by nepoznal

pořádnou ženskou, ani kdyby k němu přišla a vzala ho něčím po hlavě.

Provokativně svraští obočí a pobídne mě: „Kdyby to šlo ještě dneska, bylo by to fajn.“

Debil.

Očima střelím po svém poznámkovém bloku. Nejspíš jsem ho do svého žhavého scénáře zahrnula jenom proto, že je zase škola v plném proudu – bakalářský ročník, vážení – a Ryker je náhodou tady, u Cukrouše. Čekala jsem, že osazenstvo jejich stolu dorazí, a jakmile na něco takového začnu myslet, moje hlava si začne žít vlastním životem a chrlím ze sebe jeden řádek za druhým.

V duchu si poznamenávám, že se k tomu musím vrátit a vyškrtnout jeho jméno ze svých poznámek.

Odkážu si, strčím si ruce do kapes zástěry uvázané kolem pasu a zamířím k jeho stolu. Ovšemže bych mohla požádat někoho z mých kolegů, aby je obsloužil, ale většina z nich se věnuje svým vlastním zákazníkům nebo uklízí vzadu.

A jeho stůl *je* v mojí sekci.

Pomalu vydechnu. Od chvíle, kdy sem před hodinou vkročil se svými kumpány a vyžádal si mě jako servírku, jsem věděla, že to bude dlouhý večer. Škola začala před dvěma týdny a on tady byl už několikrát a vždycky se po mně ptal.

Líbí se mu, když mě může mít k dispozici.

Upírá na mě arogantní pohled na vzdálenost dlouhých dvacíti metrů, takže mi to k němu chvíli trvá. Je trochu děsivé být středem jeho pozornosti. Připadám si, jako bych byla jeho služebná a on pánem honosného sídla, ale narovná ramena a věnuju mu svůj nejzářivější, nejmilejší úsměv – ten, který si schovávám pro lidi, které nemám ráda.

Což on, jak tuším, ví.

Pravdou je, že jsem o něm před několika měsíci napsala do *Týdeníku Wildcat* jízlivý článek. Takový, který podrobně popisoval jeho nepovolenou účast v ringu na zápasech fotbalových hráčů v průběhu jarního semestru. Jakmile se kouř rozplynul a vysokoškolská atletická asociace NCAA ho očistila, napsala jsem krátké pokračování... ale asi příliš krátké a příliš pozdě. Už jsem ho vykreslila jako nemorálního člověka a hádám, že na taková slova se těžko zapomíná.

Nenávidí mě.

Dojdu k jejich stolu a moje ruka se opře v bok, jako to dělává vždycky, když je poblíž on.

Naše oči se střetnou a já se zatvrdím, abych neuhnula pohledem. Uznávám, že je to nádherný muž od hlavy až k patě – celých jeho sto devadesát něco centimetrů. S rozčuchanou směsicí hnědých a světlých vlasů, očima barvy oceánu a smyslnými plnými rty je tak pohledný, že se člověk zarazí a zamrká. Možná si dokonce promne oči, aby se ujistil, že to není nějaký sexy ďábel převlečený za anděla.

„Ano?“ Přeruším náš pohled a očima zkontroluju stůl. Všechno se zdá být v pořádku. Burgery a hranolky jsou z větší části snědené. Sklenice s limonádou plné. „Nějaký problém s objednávkou?“

Ryker zvlí rty. „Ne. Máme pro tebe návrh.“

Návrh?

Podezíravě přivřu oči. Nejrady bych mu řekla, ať si políbí, ale zachovám zdvořilý a milý tón. Každá jižanská holka ví, jak se to dělá, protože nás to naučily naše mámy. „Pokud to nemá nic společného s obsluhou, nemám zájem. Děkuju.“

Jedna ze stíhaček se zachichotá. Hezká brunetka s tunou kouřových očních stínů – takže jeho obvyklý typ –, která sedí

vedle něj a svou pěstěnou ruku s jasně růžovou manikúrou má ovínutou kolem jeho paže. „Vždyť je to Ryker,“ řekne vysokým hlasem. „To ani nechceš vědět, co ti chce?“

Chce mě naštvat. To je přece jasné. Narovná si brýle s černými kočičími obroučkami. „Ne.“

„Ale proč ne?“ zatváří se zmateně.

Bůh jí žehnej.

Povzdechnu si a vysvětlím jí to. Milá jsem byla už dost dlouho. „Týpek, který mě osloví výkřikem *garçon*, což mimochodem znamená ‚kluk‘, a pak má pro mě *návrh*... budeš se divit, ale prostě nechci. Mám lepší věci na práci. Teď mě omluvte –“

„Počkej. Neutíkej,“ zarazí mě Ryker, nakloní se dopředu a tu holku ze sebe odlepí. Ta trucovitě našpulí pusu, ale on se dál dívá na mě. „Je to jenom sázka.“

„Aha. Jak... neobvyklé.“ Fotbalový tým je proslulý svými sázkařskými vylomeninami před absolventským zápasem.

„Bude to sranda,“ řekne a rozpráhne ruce. „Mezi hráči je to tradice. Máme dokonce trofej, která se předává od doby, kdy Waylon postavil první fotbalový tým. Většinou je to útok proti obraně, ale někdy děláme i individuální sázky, abychom to zpestřili – a právě proto jsem tě zavolał.“

Úsporně přikývnu a ještě úsporněji se usměju. „Já to chápu, ale mám skutečnou práci, víš?“

Jeho oči přelítnou k místu u baru, kde jsem předtím seděla. „Nezdálo se mi, že bys měla práci.“

„Nevěděla jsem, že mě sleduješ,“ řeknu a ztuhnu.

„Nesleduju.“

„Tak jak jsi došel k závěru, že nemám práci?“

„Myslel jsem si to.“

Usměju se. „Všichni víme, že myslėti znamená *píp* vědět.“

„Seděla jsi u baru a něco sis čmárala do sešitu.“

Překvapeně zamžikám. *Proboha, kdyby jenom tušil co.* „Jsi velmi všímavý. Tak chceš něco?“

Pokřčí těmi neskutečně širokými rameny. „Možná potřebuju víc limonády.“

Podívám se na jeho sklenici. „Nepotřebuješ.“

„Možná potřebuju –“

Blaze, jeden z hráčů, který mezi námi těká nechápavým pohledem, ho přeruší. „Hele, tohle začíná být divné. Můžeme se vrátit k sázce?“

Ryker si odkašle a jeho husté a překvapivě tmavé řasy se na vteřinu přivrou, jako by jimi chtěl zastínit svůj výraz. „Jasně. Abych ti to objasnil... Tady s partou jsme si povídali a napadlo nás, jestli by sis nechtěla rychle vydělat čtyřicet babek.“ Jeho nesnesitelné obočí se vyklene nahoru. „Jen tak,“ dodá.

Zamyslím se nad tím. Prachy se hodí *vždycky*. Zvláště když si přivyděláváte na dvou brigádách a pořád chodíte do školy. A drobným sázkám se taky těžko odolává. S mojí spolubydlící Charismou se sázíme pořád, většinou proto, abychom se navzájem hecovaly. Minulý týden jsem se s ní vsadila, že z prvního testu z astronomie nedostane jedničku, a ona ji odněkud vyškrábla. Odměnou jí byla domácí snídaně s máslovými sušenkami a šunkovou pěnou.

Vydechnu a rozhlídnu se po jejich tvářích. Kromě bandičky holek, které jsou fotbalistům neustále v patách, zaznamenám Archera, Blaze a Dillona, což jsou všechno čtvrtáci a zároveň hvězdní hráči. Blaze znám ze všech nejlíp, je to takový bodrý kluk, kterého jsem loni doučovala matiku.

Jako celek působí ta jejich parta dost neškodně, a tak se trochu uvolním, vytáhnu ze zástěry malinové lízátko, sundám z něj obal

a strčím si ho do pusy. Lízátka mi pomáhají přemýšlet. A taky je to můj zlovyk, když jsem nervózní.

Rykerovy modrozelené oči na mně zůstanou nehnutě viset.

„Čeho by se ta sázka týkala?“ zeptám se, když s mlasknutím vystrčím lízátko z pusy a změřím si Rykera pohledem.

Ukáže hlavou ke středu stolu, kam někdo postavil láhev kečupu. „Vsadíme se, že to nedokážeš otevřít. Deset babek od každého z hráčů, když se ti to povede.“

Ha. Zachovám pokerový výraz a ubráním se úsměvu. Tyhle tvrdohlavé láhve kečupu otevírám pravidelně. Před hodinou se mi podařilo otevřít utaženou sklenici okurek pro našeho manažera – což je muž.

„A když to nedokážu?“ Naše oči se přes stůl znova setkají a mě z intenzity jeho pohledu polije horko.

„V tom případě nám zcvakáš zákusek,“ usměje se. „Takže si můžu rovnou objednat: limetkový řez.“

On. Je. Tak. Šíleně. Namyšlený.

Dlouze vydechnu. Ruce se mi samy napnou při pomýšlení, jak tu blbou láhev otevírám.

Všichni se na mě dívají s nedočkavým výrazem a já si sakra dobře uvědomuju, že v tom musí být nějaký háček. Nejspíš tu už půl hodiny sedí a utahují ten uzávěr jako pubertáci.

Jenže já nejsem žádné ořezávátko. Posiluju. Cvičím jógu. Běhám. Sakra, dělám všechno.

„Do toho, do toho,“ skanduje Blaze a já se na něj obořím, ať sklapne.

„Myslím, že na to nemáš koule, *cher*.“ Tohle řekl Archer a jeho cajunský přízvuk mi právě připomněl, že pochází z Louisiany. UVědomím si, že mi připomíná Billyho Idola. Má odbarvené vlasy, diamantové špunty v uších a tetování po celých pažích.

Mám z něj husí kůži, ale ne kvůli jeho drsnáckému vzhledu. Spíš mi vadí jeho úlisný, pichlavý pohled.

Protáhnu se kolem něj a podívám se na Rykera, který se usměje.

Bože.

Vím, že bych je měla ignorovat a pokračovat v práci, ale něco na něm ve mně vyvolává touhu po rebelii. Chci vyhrát a vmést mu to do toho jeho zatraceně hezkého obličejce.

„Fajn, tak mi to podej.“

Když natáhnu ruku, kluci začnou tleskat a tukat si pěsti. Ryker chňapne po láhvi, vstane, přejde ke mně a podá mi ji.

Měřím metr sedmdesát osm, a stejně se nade mnou tyčí, když k němu vzhlídnou.

„Hodně štěstí,“ řekne s úsměvem, když mi ji předává. Naše prsty se při tom náhodně otřou a já ucítím něco jako elektrický výboj. Pomyslím si, že je to vůbec poprvé, co jsme se dotkli, a v duchu se vrátím k tomu vzrušujícímu úryvku, který jsem právě psala. Cítím, jak rudnu.

Zajímalo by mě, jestli vnímal to samé, protože se mu ve tváři objevil zvláštní výraz, zamračil se a honem mě pustil. Teď si mě pečlivě prohlíží, jako bych byla hádanka, kterou nedokáže rozluštit.

At' si dělá, co chce. Nemám čas ani náladu pitvat se v jeho reakcích.

Podívám se na plnou láhev kečupu. Zdá se, že ji ještě nikdo neotevřel. Zaberu a silně škusnu za bílý uzávěr, ale ten se ani nehne. Možná to bude těžší, než jsem si myslela.

„Potřebuješ pomoct?“ utrousí Ryker a sedne si zpátky na svoje místo.

„Rozhodně ne od tebe.“

Jen se zaculí. *Už zase.* Moje neurvalost ho zjevně vůbec nevyvedla z míry.

Abych byla upřímná, když se usměje, na pravé tváři se mu objeví dolíček, který mě jistým způsobem zneklidňuje. Víím o něm odjakživa. Ale já ten neklid jako vždy potlačím, protože se jedná o přelétavého fotbalistu čili děvkaře. Fotbalisti nejsou nic pro mě.

Je čas vzít to vážně a zbavit se toho víčka. Upustím od usilovného kroucení, odložím lízátko na ubrousek na stole a utřu si pot z rukou do zástěry. Pustím se do toho znovu. V předklonu podržím v jedné ruce láhev, zatímco druhou se snažím pootočit vzdorujícím uzávěrem.

Ryker mě pozoruje s dychtivým, skoro intenzivním zájmem a to mi dodá ještě větší odhodlání.

V žádném případě mu nebudu servírovat zákusek za moje peníze.

„Penelope! Penelope! Penelope!“ skanduje Blaze a já ho zprazním pohledem, aby zmlknul.

Ještě trochu točení a – *lup!* – je otevřená.

Vítězoslavně vykřiknu, ale vzápětí z láhve kvůli jejímu náklonu a tlaku uvnitř vystříkne červená tekutina. Podívám se na svoje tričko *I ♥ Vampires*, na kterém teď spíš vyniká skvrna krvavě rudého kečupu, která se mi táhne od pravého ramene, kříží se s mými dvojkami a pokračuje až k okraji žlutých úzkých riflí.

Skvělý. Mám na sobě polovinu láhve.

A tohle je moje oblíbené tričko.

Ach jo.

Všichni u stolu vyprsknou smíchy a mně se sevrou pěsti. Pohledem zatěkám po skupině, a když se setkám s tím Rykerovým

a on si všimne, jak se tvářím, přestane se usmívat a vystřízliví.
„Tohle se nemělo stát.“

„Jenže je to děsně vtipný,“ chechtá se kretén Archer.

„Holka, vypadáš, jako by tě někdo postřelil,“ dodá Blaze.

„Díky,“ odseknu.

Jejich stíhačky se znova zachichotají.

„Držte zobáky,“ utne je Ryker a pak se podívá na mě. „Jsi v pořádku?“ Vstane a podá mi pár ubrousků, ale já jeho ruku odstrčím.

Pevně semknu rty. „Jasně, že jsem v pořádku. Půjdu se umýt, ale až se vrátím, chci svoje prachy.“

Přikývne a věnuje mi dlouhý, pátravý pohled... takový, který nedokážu rozluštit. „Jasně.“

KAPITOLA 2

PENELOPE

Stojím před zrcadlem na záchodě a lapám po dechu. Panebože, já teda vypadám. Kečup mám na tričku, na krku, na tváři, a dokonce i ve vlasech. Ztěžka si povzdechnu a začnu ho ze sebe otírat mokrou papírovou utěrkou. Aspoň že mám kaštanové vlasy a ta červená s nimi prostě splyne. Pokouším se vydrhnout skvrnu na tričku, ale nakonec z ní udělám jen obrovský mokrý flek.

„Kašli na to,“ zamumlám si pro sebe o pár minut později, když si urovnávám povislý rozčuchaný drdol a upravím brýle. Můj make-up je poněkud vybledlý, a tak sáhnu do zástěry pro třešňově červenou rtěnku a rychle si ji nanesu na rty. Jako by mohla něco vylepšit. Co potřebuju, je změna vzhledu a nové oblečení.

Vyjdu z toalety a rozhlídnu se po bistru U Cukrouše, restauraci v Magnolii ve státě Mississippi. Večerní nápor jedlíků už polevil, ale pár opozdílů, většinou vysokoškoláků, ještě přijde. Podnik U Cukrouše se nachází jen blok od kampusu a má působit dojmem moderní venkovské hospody s nerezovými ocelovými svítidly, podlahou z borovicového dřeva a kovovými židlemi s rovným opěradlem, ale jídlo... vlastně kvůli němu je

tu pořád plno. Je to jediná restaurace v blízkosti kampusu, kde dostanete všechno, na co máte chuť, a k tomu čerstvě smažená zelená rajčata. Na jídelním lístku je i jižanská klasika, jako třeba kuřecí polévka s knedlíčky nebo makaróny se sýrem posypané slaninou. Stačí to pomyslení a zakručí mi v břiše. Během přestávky jsem byla tak zabraná do psaní, že jsem se zapomněla najíst.

S povzdechem zamířím k fotbalovému stolu, kde mi bez otálení předají peníze. „Bylo mi potěšením, kluci,“ řeknu, než se odporučím. Celou dobu cítím, jak mě Ryker sleduje.

Co se mnou má za problém?

Člověk by si myslel, že se mi bude chtít vyhybat kvůli tomu článku, ale jako by byl posedlý touhou být mi co nejvíc nablízku. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli věděl, *kdo* jsem, než jsem ten článek napsala, protože se nepohybujeme ve stejných kruzích. Mám podezření, že mě schválně trápí.

Pustím ho z hlavy a přeju k jinému stolu, ze kterého je potřeba sklidit nádobí. Posbírám poloprázdné kelímky od sodovky a postavím si je na táb. Zvonek u dveří cinkne na znamení, že někdo vchází, a já zvednu hlavu, abych se podívala –

Páni.

Ztuhnu. Povolte andělský sbor, ať zpívá aleluja.

Tak o *tombler* klukovi bych měla psát žhavé scény.

Ve dveřích stojí Connor Dimpleshitz – ano, jeho příjmení je poněkud nešťastné, ale jeho IQ to vynahrazuje. Jsem do něj blázen už od sociologie, na kterou jsme spolu chodili v minulém semestru.

Když kolem něj spatřím tu zlatavou svatozář slunečního svitu, který proniká okny, napadne mě, že přesně takhle by to dopadlo, kdyby Albert Einstein a Henry Cavill měli dítě. „Sexy génius. Dokonalý jednorozec,“ zamumlám si pro sebe.

Koušu si ret a přemýšlím, jestli se k němu mám nenápadně přitočit a pozdravit ho, nebo se schovat.

Vyhrála druhá možnost. Já vím, jsem trochu směšná, zvlášť když máme tenhle semestr společnou matematiku a zřejmě se budeme vídat.

Jenže to budu líp učesaná a v oblečení bez kečupu.

Zatímco ho hosteska usazuje do jiné než mojí sekce, honem zkoumám možnosti úniku. Moje oči spočinou na pravé straně restaurace, kam bych se mohla pokusit doběhnout a schovat se do kuchyně, ale to by mě určitě viděl, protože bych se musela prosmýknout kolem něj. Navíc se tady chci poflakovat a nenápadně ho pozorovat.

Dospěla jsem k rozhodnutí. Popadnu ták s poloprázdnými kelímky, které jsem právě posbírala, a rychlým krokem ho odnesu do levého zadního rohu, co nejdál od dvoukřídlých vchodových dveří. Tam vmáčknu svoje tělo do nepohodlné pozice za obrovskou pokojovou rostlinou se širokými vějířovitými listy. Nejméně metr a půl vysoké zelené monstrum s hnědým kmenem mi bude dokonalým maskováním.

Vykouknu přes velký list, který nutně potřebuje pořádnou péči, soudě podle mušek poletujících kolem, a s paranoidním pocitem, že se někdo nedej bože dívá na moje absurdní chování, vrhnu rychlý pohled přes rameno, abych se ujistila, že tomu tak není.

Ryker. Sakra.

Sleduje mě od fotbalového stolu a já v jeho pohledu spatřím záblesk zájmu, jako by přemýšlel, co tam dělám.

Zamračím se a vypláznu na něj jazyk. V jeho blízkosti jsem zkrátka odvážná, vzdorovitá a... rozrušená.

Nedokážu se ovládnout. *Kruci.*

Jeho výraz se změní v pobavený a já se vzpurně ušklíbnu, ale vzápětí si uvědomím, že to nejspíš vyznělo upjatě. Vyklene to protivné obočí, kterým mi naznačí: *Co tam sakra děláš?*

Také ovládám oční telepatii, takže mu doporučím, aby si *laskavě hleděl svého*.

Záměrně se k němu otočím zády a soustředím se na svého jednorožce.

O pár vteřin později se za mými zády ozve známý hluboký hlas, který mě poleká. „Vypadáš trochu rozrušeně, Penelopo. Snad někoho nešpehuješ kvůli svému dalšímu článku?“

Ztuhnu a zamrkám. Jeho hlas je chraplavý a tišší než předtím, když na mě volal *garçon*. Ten tón ve mně vyvolává představu vlahých letních nocí pod hvězdnou jižní oblohou a nutí mě myslet na jeho hluboké vášnivé polibky –

Dobrý bože. Přestaň už snít. Musím. Přestat. Číst. Milostné. Romány.

S povzdechem se otočím čelem k Rykerovi.

Co po mně sakra chce?

„Do *Týdeníku Wildcat* už nepíšu,“ oznámím mu.

Pracovala jsem pro ně většinu loňského roku. Psala jsem o domácích zápasech a publikovala pár dalších článků. Táta byl v NFL, takže toho vím o fotbale dost, ale když mi u Cukrouše nabídli víc hodin, vzala jsem to.

„Ty už nepíšeš o fotbale?“

Pokrčím rameny a prohlídnu si jeho ostré lícní kosti, křivku plných rtů a náznak dorůstajícího strniště na obličejí. *Sakra*, proč musí vypadat tak dobře? „Co k tomu dodat? V minulém semestru jsem kápla na to největší terno – tvůj přešlap. Asi jsem odešla v nejlepším.“

Uznale pokývá hlavou, ale vzápětí si rýpne: „V jednom kuse jsem tě vídal na zápasech.“

Uchechtnu se. „Myslela jsem, že tě takové, jako jsem já, nezajímají.“

„Na každém domácím zápase jsi seděla někde kolem třetí řady na úrovni padesátky a dělala sis poznámky.“ Zaujatě si mě prohlídne. „A neřekl jsem, že mě zajímáš.“

„Vážně? Vypadá to, že jo.“

„Věř mi, jsem mnohem vybíravější,“ pokrčí rameny.

„To je skvělé.“ Můj jižanský přízvuk zesílil jako vždy, když se snažím být lehce přídrzlá. Jedna věc je vědět, že se mu nelíbím, ale aby naznačoval, že nesplňuju jeho požadavky... to je trochu moc. „Přišel jsi sem jenom proto, abys byl milý?“

Vydechne a prohrábne si rukou vlasy, takže mou pozornost upoutají světlejší prameny odbarvené sluncem. „Já vlastně ani nevím, proč jsem za tebou přišel.“ Po tváři mu přelítne rozpolcený výraz a rozpačitě si popotáhne límeček. Můj pohled automaticky sklouzne k porostu jemných blondatých chloupků, které mu u krku vykukují z nedopnuté světle modré košile s rukávy vyhrnutými až k loktům. „Asi jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku, když tě celou ohodil ten kečup, ale všechno, co řeknu, vyzní špatně.“

Aha. Takhle to je. Něco takového jsem nečekala.

„Jsem v pořádku, Lamičko. Nemusíš se bát. Klidně jdi. Tvoje kamarádky už na tebe čekají,“ kývnu směrem k fotbalovému stolu.

Ani se nehne. „Lamičko?“ Na rtech mu zahraje pobavený úsměv.

Pokrčím rameny. Tuhle přezdívkou jsem si pro něj vymyslela ve druhém ročníku, když jsem na něj narazila, jak vychází

z koupelny v patře domu bratrstva Tau jen s bílým ručníkem omotaným kolem štíhlého pasu. Pochopitelně následován jednou z fanynek. Jeho ochlupená hrud' šokovala moje panenské smysly a zároveň mě vzrušovala. Ty neposlušné kudrlinky ho přede mnou obnažily *mnohem víc*, než kdyby se přede mnou producíroval úplně nahý. K mému zděšení se mi později zdálo o tom, jak se po té hrudi plné zlatých kudrlinek převaluju. Ale vážně, kdo by se sprchoval s holkou uprostřed večírku? Odpověď zní: Ryker Voss. Protože může. A holky dělají, co mu na očích vidí.

Až na jednu jedinou.

Respektuju fotbal – dokonce ho miluju –, ale na fotbalisty, obzvlášť na urostlé a namyšlené quarterbacky, kteří mají pocit, že umí chodit po vodě, si nepotrpím. Můj táta byl před dvaceti lety hvězdou Waylonu a věřte mi, že vím, jak tihle hoši fungují. Dostanou, co chtějí, a pak prásknou do bot a všude za nimi krvácejí zlomená srdce.

„Viděla jsi někdy opravdovou lamu?“ naváže na náš hovor, jako by se opravdu snažil být milý. „Já jednu viděl v zoo. Ta malá potvora mi málem sežrala ruku, když jsem ji krmil, ale byla roztomilá. Možná by sis měla v pokoji pověsit plakát lamy, abys na mě myslela pokaždé, když se na něj podíváš. Klidně ti ho i podepíšu.“

A už zase je tu ten nafoukanec.

„Určitě mi nějaký kup. Budu na něj házet šipky.“

„Sakra, ty to nikdy nevzdáš, co?“ odfrkne si posměšně a jeho pohled ulpí na mém krku. „Hele, tady máš taky trochu kečupu,“ zkonstatuje a natáhne ruku, aby mi přejel prstem po horní části límce.

Klouby jeho prstů se sotva dotknou mého krku. Ten letmý dotek je krátký a nemá žádný sexuální podtext. Přesto mě zabrní

po celém těle a na kůži pocítím drobné jiskření. S nádechem zachytím jeho vůni, teplou a kořeněnou, se stopou kůže a santalového dřeva.

Prudce zamrká a odkašle si. „Hele, já používám jeden čisticí prostředek a ten si stříkám na dres. Je to fakt zázrak. Můžeš si ho půjčit. Ale musela by sis pro něj přijít na fotbalovou kolej. Klidně si můžeme vyprat spolu, kdybys chtěla.“

Říká to tiše, jako by *vůbec o nic* nešlo, ale já na něj zírám jako uhranutá.

Vyprat si spolu?

Mám podezření, že se mnou Ryker Voss flirtuje, i když mu to moc nejde. To i ten uhrovitý kluk za pokladnou v Big Star má lepší balicí hlášky.

A přesto...

V žaludku se mi probudí cosi hřejivého a pak se to zatřepotá. Pleskání čerstvě vylíhnutých motýlích křídel. Ryker zkrátka je ten nejžhavější kluk na škole. Ale když si připomenu, že je to hráč, seberu se a všechny motýly vyplaším.

„Chováš se divně, Rykere.“

„Myslíš proto, že se k tobě chovám hezky? Jasně. Nový školní rok, nový začátek. Chci hodit všechno špatné z minulého semestru za hlavu,“ odmlčí se. „I ten článek, co jsi napsala.“

„Vážně? I tu část, kde jsem psala, že jsi zneuctil sport a děláš ostudu všem vysokoškolským hráčům?“

Zadívá se na svoje ruce. „Měl jsem k tomu svoje důvody.“

Něco takového jsem zaslechla. Zapojil se do zápasů, aby pomohl svému kamarádovi a spoluhráči Maverickovi zabezpečit jeho postiženou sestru.

„Hmm, jasně, a napsala jsem i pokračování, ale to nebylo zdaleka tak populární jako ten první článek.“

Pokrčí rameny a já si všimnu, že najednou stojí o něco blíž. Zadívám se do jeho azurových očí lemovaných hustými řasami a zamrám pod silou jejich pohledu. Jeho duhovky... *Bože*, někdo by po nich měl pojmenovat pastelku.

„Takže... nechtěla bys někdy zajít do prádelny?“

Tak on s tím nepřestane? Bezděky mi povolí brada. „Cože? Jako na rande?“

„Jo.“

Prudce zamrám ve snaze nějak pobrat tohohle nového Rykera. „Ne. Jsem si jistá, že před tvou kolejí stojí fronta fanynek, co se hádají, která z nich ti vypere prádlo. Slyšela jsem, že v podstatě škemrají, aby ti mohly masírovat ramena a dělat domácí úkoly. Dokonce si umím představit, že se štekají o to, aby ti mohly ocucávat palce u nohou.“ Prudce se zarazím. Cucat mu prsty? CUCAT JEHO PALCE U NOHOU? PROBOHA. Kde jsem k té stupidní poznámce přišla? Já nemám úchytku na nohy. Svedu to na jeho bezprostřední blízkost a pokračuju dál. „A o mě si nedělej starosti – nepotřebuju tvoje rady ohledně praní. S trochou kečupu si dokážu poradit.“

V jeho výrazu se mihne odhodlání a vzápětí mi s jistou dávkou neústupnosti hodí na ták, který držím v ruce, kousek papíru.

Sklopím k němu oči. Chlapským písmem je na něm napsané *Boží sportovec* a následuje telefonní číslo. Kouknu se nahoru a sleduju ten záhadný úsměv v jeho obličejí.

„Napsal jsem to už dřív a chtěl jsem ti to dát po té nehodě s kečupem, ale zbaběle jsem to vzdal.“

Vteřiny plynou.

„Dáš mi svoje?“ zeptá se, když nějakou chvíli jen tak stojíme.

„Co?“

„Číslo,“ usměje se.

Očima ukážu na ták a upozorním ho na zjevný nedostatek:
„Nemám u sebe žádný papír.“

„Prostě mi ho řekni. Budu si ho pamatovat.“

Jsem rozrušená, což je jediný důvod, proč vyhrknu svoje telefonní číslo. Zazubí se a zopakuje mi ho.

Spiklenecky ztiší hlas. „Takže... ty tady někoho sleduješ, pokud jsem to dobře pochopil. Někoho, koho znám?“

Zmatená z jeho pozornosti zavrtím hlavou. Rychle ztrácím kontrolu nad situací.

„Na to, že jsi spisovatelka, ti zdá se došla slova. Přišla jsi snad kvůli mně o řeč, Penelopo?“

Uchechtnu se. „Ne.“

„Zajímalo by mě, co tě tady vzadu tak zaujalo.“ Vklouzne vedle mě za kytku a ramenem se dotkne mého.

Vedle mojí útlé postavy působí jako obr a já se najednou cítím chráněná a v bezpečí, což je úplně *špatně*. Nejspíš to jsou jeho mužské feromony, které mě mají ukolébat do blažené poddajnosti předtím, než na mě zaútočí – a ať se propadnu, jestli to nefunguje.

Zamumlá něco o tom, že se spolu schováváme a špehujeme lidi, ale já ho moc nevnímám, protože se můj obličej ocitl v bezprostřední blízkosti těch chloupků, které mu vykukují z košile. Chci je pohladit a zjistit, jestli jsou tak jemné, jak vypadají. Voní jako alfa samec a sex. Bezdechý, vášnivý sex, který způsobuje rychlý a divoký orgasmus.

Ne že bych to samozřejmě znala z první ruky, ale mám svoje fantazie.

Uklidni se, Penelopo.

Odolej tomu frajírkoví.

Jenže já mu podléhám.

Přičítám to tomu dolíčku, který se objeví pokaždé, když se usměje. V žaludku se mi zase něco zachvěje a tentokrát ty motýly nedokážu odehnat. Jsem slabá. Očima vyjedu po jeho silném opáleném krku a setkám se s jeho pohledem. Nejmiň deset vteřin na sebe navzájem zíráme.

Co. Se. To. Děje?

„Jsi hezká,“ zašeptá. „Už jsem ti to někdy řekl?“

„Obvykle spolu mluvíme, jenom když si u mě objednáš.“

Zvedne ruku a letmo se dotkne pramene vlasů, který mi vypadl z drdolu. Promne ho mezi prsty. „Tvoje vlasy... jsou –“

„Kaštanové,“ vymáčknu ze sebe a odkašlu si.

„Připomínají mi novou penci, když se její jantarová barva zaleskne na světle...“ Trochu se zarazí a kousne se do spodního rtu. „Bože, to musela být ta největší kravina, jakou jsem kdy řekl.“

„Míváš i horší hlášky. Jedno mi ale objasni – je *praní prádla* nějaký tajný kód pro sex?“ zeptám se a vyklenu obočí. Mám nutkání posunout si brýle, což je můj zlozvyk, když jsem nervózní, ale v rukou držím ten pitomý tác.

„Hlášky používám jen na sběratelky fotbalových dresů. Ty jsi ten typ holky, o kterou musím usilovat.“

„A co tvůj vybíravý vkus?“

„To jsem blafoval. Myslím, že je mezi námi nějaké pouto, Penelopo.“

Jeho tvář je teď blíž a já polknu a přemýšlím, jak asi vypadáme před ostatními v restauraci. Uvědomím si, že jsme během hovoru couvli ke stěně za kytkou, a usoudím, že jediný stůl, od kterého je na nás vidět, je ten fotbalový. Jenže nedokážu odtrhnout oči od Rykera, takže si to neověřím.

„Voniš jako duha,“ vydechne.

Prudce se mi zvedne hrudník. Vychutnávám si jeho tah na branku. Je to... opojné. „Jak voní duha?“

„Sladce a omamně.“

„To budou ta lízátká.“ Jeho oči spočinou na mých rtech a já mám téměř pocit, že se jich dotkl. Polije mě horko. „Ta červená mám nejradši. Myslím, že jsou třešňová nebo jahodová nebo malinová... rozhodně ne brusinková... ta jsou nechutná,“ chrlím ze sebe, protože jsem dezorientovaná.

„Já vím, že to zní šíleně, ale mám chuť ti dát pusu,“ zašeptá.

Oči mi sklouznou přes jeho rameno k místu, kde stojí Connorův stůl. Nevidím mu do tváře, ale vím, že tam je, a i když jsem omámená Rykerovou blízkostí, připomínám si, že *on* je ten, koho bych měla políbit.

Ne Rykera.

Ryker je fotbalista – stejně jako byl můj táta.

Sleduje směr mého pohledu a ohlídne se. „Ty ses koukala na Dimpleshitze, že jo?“ řekne a na čele se mu objeví vráska. „On se ti líbí?“

Zhoupne se mi žaludek. „Proč to říkáš?“

„Protože jsi sem přeběhla hned, jak vešel, a od té doby se tady schováváš. Takže si myslím, že ti buď ublížil, nebo jsi do něj blázen, a protože jsem o vás dvou neslyšel žádné drby, hádám, že jsi do něj udělaná.“

Umlč ho! Zastav ho! Ví toho příliš mnoho!

Do mozku se mi pomalu a po kouskách vrací zdravý rozum a já se zhluboka nadechnu a vzpamatuju se. Hlavou se mi začínají honit otázky. Co když využije mou zamilovanost proti mně? Možná se chce pomstít za ten článek? *Já nevím!*

Roztřeseně a nejistě zatékám očima po restauraci ve snaze najít záminku, abych mu nemusela odpovídat.

Můj pohled zakotví u fotbalového stolu, od kterého přišel, a všimnu si, že nás Archer soustředěně pozoruje. Ve tváři má vyčuráný výraz, a jak přeskakuje pohledem mezi mnou a Rykerem, nakloní se a něco pošeptá Blazeovi, který se otočí a zadívá naším směrem. Zarazím se, můj mozek se snaží analyzovat a dekodovat situaci. Proč se Archer najednou zajímá o to, co tady se mnou Ryker dělá – zvláště když hned vedle něj sedí hezká spolužačka a kreslí mu na bicepsu malé kruhy?

Přesto se Archerův ostrý zrak upírá *na nás*. Velmi pozorně.

Najednou si všimnu, že nám věnují pozornost všichni tři hráči u stolu a v jejich tvářích se zračí očekávání.

V hlavě se mi rozezní alarm a události začnou zapadat na svoje místo.

Jak na mě byl milý. Jak jsme „měli pouto“. *To určitě.*

Najednou si připadám hrozně trapně.

Jak to, že jsem to neviděla dřív?

Bože, já jsem ale idiot. Byla jsem tak rozhozená...

Ta sázka jsem já. Pitomá ponižující sázka.

Mám pocit, jako by mě někdo praštil do břicha.

Pud sebezáchovy mi velí, abych se od Rykera vzdálila. Jasně že bych mohla prostě hrdě odejít, ale chci tomu dát důraz a ukázat těm blbým fotbalistům, že si se mnou nemůžou jen tak zahrávat. Nakloním ták, který jsem držela už celou věčnost, Rykerovým směrem. Obsah kelímků se vylévá a míří k podlaze, sodovka z postmixu s ledem nás smáčí dřív, než se rozprskne na zemi. Plastové kelímky s příšerným rachotem dopadnou na dřevěnou podlahu a já si pomyslím, že to musela slyšet naprostá většina lidí v restauraci. Nepodívám se, abych viděla jejich tváře. Můj nabroušený pohled patří jenom Rykerovi.